

Arrest

nr. 160 815 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X en X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 bij aangetekend schrijven heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 september 2015 (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 bij faxpost heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 september 2015 (zaak X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 154 121 van 8 oktober 2015 in de zaak met rolnummer X waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij van 21 oktober 2015 in de zaak met rolnummer X.

Gelet op de beschikkingen van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 12 mei 2004 en 1 juni 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2004 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 23 september 2004 onontvankelijk verklaard.

Op 23 juni 2005 deelt de gemeente Berchem aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat deze beslissing niet aan verzoeker ter kennis kon worden gebracht omdat uit een woonstcontrole blijkt dat hij niet meer woont op het aangeduide adres.

Op 19 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 25 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot een verblijf van onbepaalde duur.

Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten opzichte van verzoeker.

Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het rolnummer X. Verzoeker activeert deze zaak op 5 oktober 2015 middels het vragen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. X van 8 oktober 2015 wordt de vordering tot schorsing tegen dit bevel verworpen.

Op 22 januari 2015 richt de advocaat van verzoeker een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin ze opmerkt dat zij het dossier heeft opgevraagd bij de dienst openbaarheid van bestuur, dat zij de documenten bekwam maar vaststelde dat dit enkel documenten betrof omtrent verzoekers regularisatieaanvraag doch geen enkel document ter staving van de identiteitsfraude en dat haar meegedeeld werd dat de pv's konden worden opgevraagd bij het parket.

Op 29 september 2015 wordt verzoeker aangetroffen tijdens een controle op een Lijnbus.

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Dit is de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker stelt op 5 oktober 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissingen (zaak met rolnummer X). Bij arrest van de Raad nr. X van 8 oktober 2015 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Verzoeker vraagt de verderzetting van de nietigverklaring.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel! om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij In het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet In het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend word op 18.10.2014.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 17.04.2014, datum waarop zijn verblijfsvergunning is gesupprimeerd. Hij respecteert de reglementeringen niet Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 14.04.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Op 25.02.2014 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Deze beslissing is op 18.10.2014 aan betrokkene betekend. Op 17.11.2014 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep is echter niet schorsend.

Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht omwille van fraude.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum//verblijfsvergunning. Hij respecteert de reglementeringen niet Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen Initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 25.02.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 14.04.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Op 25.02.2014 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Deze

*beslissing is op 18.10.2014 aan betrokkene betekend. Op 17.11.2014 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep is echter niet schorsend.
Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht omwille van fraude.*

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Ghana.

Betrokkene heeft een Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 25.02.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

*Op 14.04.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Op 25.02.2014 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Deze beslissing is op 18.10.2014 aan betrokkene betekend. Op 17.11.2014 heeft betrokkene een beroep bij de RW Ingediend. Dit beroep is echter niet schorsend.
Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht omwille van fraude.*

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

*"Aan de heer / mevrouw 1)(die verklaart-te-heten(1):
(...)*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.09.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

H1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18.10.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

123 voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Op 14.04.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Op 25.02.2014 nam de DVZ een beslissing

die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Deze beslissing is op 18.10.2014 aan betrokkene betekend.

Op 17.11.2014 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep is echter niet schorsend. Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht omwille van fraude.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 Jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden, indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, deze van rechtswege gevoegd. De Raad oordeelt in dit geval op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

De verzoekende partij heeft twee beroepen ingesteld tegen huidige bestreden beslissingen, met name het beroep van 5 oktober 2015 ingediend per aangetekend schrijven met rolnummer X en het beroep van 5 oktober 2015 ingediend per faxpost met rolnummer X.

Ter zitting stelt de advocaat van de verzoekende partij de wettelijk voorziene regeling te kiezen zodat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X zal beoordeeld worden. De verzoekende partij doet afstand van haar beroep met rolnummer X.

3.1. Over de ontvankelijkheid

Bij arrest nr. X van 8 oktober 2015 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Wat betreft het inreisverbod werd deze vordering verworpen omdat er geen sprake was van hoogdringendheid. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten werd deze vordering verworpen op inhoudelijke gronden.

Artikel 39/82, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Overeenkomstig artikel 38/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet op ontvankelijke wijze, nadat hij reeds de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gevraagd, andermaal de schorsing vorderen van dezelfde bestreden beslissing. De vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het inreisverbod wordt erop gewezen dat overeenkomstig artikel 38/82, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet (de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen

omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond) verzoeker *nadien* een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure kan instellen. *In casu* heeft verzoeker de beide vorderingen tot schorsing (gewone en bij uiterst dringende noodzakelijkheid) gelijktijdig ingediend op 5 oktober 2015 en heeft hij geen vordering tot schorsing volgens de gewone procedure ingesteld *nadat* de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. Bijgevolg is de vordering tot schorsing tevens onontvankelijk wat betreft het inreisverbod.

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 27 november 2015 verwijderd werd. De eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2015 werd bijgevolg uitgevoerd, zodat de vraag rijst naar het belang dat verzoeker heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2.2. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat het niet kan dat de verwerende partij zich onttrekt aan een oordeel over haar handelwijze door een gedwongen repatriëring uit te voeren en vervolgens een gebrek aan belang aankaart. Het ontnemen van een daadwerkelijk rechtsmiddel kan des te meer niet gezien de artikelen 6 en 8 van het EVRM zijn aangevoerd, er is een werkelijk privéleven en de identiteitsfraude is nog steeds in behandeling.

3.2.3. Er dient te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied werd uitgevoerd. Door de tenuitvoerlegging van dit bevel heeft deze beslissing volledige uitwerking gekregen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte, dient te worden opgemerkt dat uit het arrest van de Raad nr. X van 8 oktober 2015 blijkt dat in het kader van een schorsend beroep (de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid) werd ingegaan op de grieven die verzoeker aanvoerde in het kader van het EVRM, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Aangezien verzoeker op 27 november 2015 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, motiveringsverplichting, redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 13 EVRM, schending van artikel 6.2. en 8 EVRM en schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op 29.09.2015.

Dat de reden van de beslissing de volgende is:

Bijlage 13 septies

(...)

Hij kreeg eveneens op 29.09.2015 een inreisverbod: bijlage 13 sexes:

(...)

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

a)

De bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, vormen een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker kreeg op 25.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel werd hem betekend op 18.10.2014.

Op 17.11.2014 werd door verzoeker een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing bij de raad voor vreemdelingenbetwistingen waarbij een schending van artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de unie, schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 6 en 8 van het EVRM werden ingeroepen.

Op 22.01.2015 werd een brief verzonden naar dienst vreemdelingenzaken met de vraag het bevel d.d. 25.02.2014 in te trekken aangezien de raadsman van verzoeker het dossier van de dienst openbaarheid van bestuur had bekomen doch de stukken omtrent de (mogelijke) identiteitsfraude niet in het dossier zaten. De dienst openbaarheid van bestuur had aan de raadsman van verzoeker laten weten dat deze stukken maar opgevraagd dienen te worden bij het parket.

Het parket werd hieromtrent geïnformeerd doch deze lieten weten dat het dossier nog steeds in onderzoek is en geheim zodat het niet kan ingekeken worden.

Verzoeker zijn raadsman heeft het parket om toestemming gevraagd tot inzage en kopie van dit dossier doch tot op heden bekam de raadsman deze nog niet (meer dan waarschijnlijk is het dossier nog steeds in onderzoek).

Dat aldus blijkt dat verzoeker zijn verblijfsstatuut in februari 2014 ingetrokken werd op basis van een onderzoek dat nog lopende is, waar verzoeker geen inzage in kan krijgen en waaromtrent hij niet werd gehoord.

Dat dit een schending is van het vermoeden van onschuld, artikel 6.2 van het EVRM.

Hoewel dienst vreemdelingenzaken hieromtrent werd geïnformeerd hebben zij echter geen gevolg gegeven aan deze vraag tot intrekking. Hun standpunt bleef gehandhaafd.

Dat verzoeker vaststelt dat dienst vreemdelingenzaken in haar bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 29.09.2015 heeft nagelaten te antwoorden op de door verzoeker opgeworpen schendingen van artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de unie, schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 6 en 8 van het EVRM welke werden ingeroepen door verzoeker in zijn verzoekschrift voor de rvv en waar dvz dus uiteraard kennis van had.

Dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de motivering: "op 17.11.2014 heeft betrokkene een beroep bij de rvv ingediend. Dit beroep is echter niet schorsend" afdoende is als antwoord op de ingeroepen schendingen van het EVRM en de vreemdelingenwet aangezien dit dermate fundamentele beginselen zijn.

Dat dit gebrek in motivering een schending is van beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

b)

Dat verzoeker op 17.11.2014 een beroep tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend bij de rvv.

Dat er intussen meer dan 10 maanden verstreken zijn en verzoeker nog steeds geen antwoord bekam op zijn beroep tot schorsing en nietigverklaring.

Dat dit niet redelijk en niet menselijk is.

Dat verzoeker de rrv d.d. 07.07.2015 gevraagd heeft om het beroep tot schorsing en nietigverklaring te behandelen.

Dat verzoeker op 09.07.2015 volgend antwoord bekam: "de raad kan onmogelijk een terechtzittingsdatum meedelen."

Dat op 01.09.2015 de rrv opnieuw werd aangeschreven met de vraag om het beroep tot schorsing en nietigverklaring te behandelen gelet op de omstandigheden van dit dossier.

Dat verzoeker op deze brief tot op heden geen antwoord bekam van de rrv.

Dat verzoeker op deze wijze in feite het eerste bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft kunnen aanvechten.

Dat verzoeker in feite geen effectief rechtsmiddel heeft om het eerste bevel om het grondgebied aan te vechten.

Dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat je een effectief rechtsmiddel dient te hebben voor een nationale instantie.

Dat uit huidige casu duidelijk blijkt dat verzoeker geen effectief rechtsmiddel heeft gehad om het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij verkreeg op 25.02.2014 aan te vechten.

Dat de huidige beslissing d.d. 29.09.2015 gesteund is op de beslissing d.d. 25.02.2014 doch dat verzoeker zijn rechten niet heeft kunnen vrijwaren en geen effectief rechtsmiddel heeft gehad tegen deze beslissing aangezien de rrv tot op heden heeft nagelaten dit beroep te behandelen.

Dat dit niet ernstig is en niet redelijk.

Dat aldus verzoeker van mening is dat huidige bevel om het grondgebied te verlaten een schending is van artikel 13 van het EVRM aangezien verzoeker geen effectief rechtsmiddel heeft gehad tegen de beslissing d.d. 25.02.2014 waarop huidige beslissing gesteund is.

c)

Dat beide beslissingen d.d. 29.09.2015 geen rekening gehouden hebben met het volgende.

Verzoeker heeft hier in België ook dochtertje: namelijk O. M.L. N, geboren op 29.01.2014 te Edegem.

Verzoeker zal de nodige procedure opstarten om zijn dochter te kunnen erkennen.

Dat een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan ook een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker beroept zich dan ook voornamelijk op artikel 8 van het "Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" (EVRM): het recht op een familie -en gezinsleven om niet te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zo zal hij immers gescheiden worden van zijn dochter en kan hij geen vaderschapsonderzoek laten doen om zijn kind te erkennen.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Dat dienst vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte was aangezien dit gegeven werd opgenomen in verzoeker zijn beroepsverzoekschrift van de rrv d.d. 17.11.2015.

Dat hierdoor de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene onderdaan van een derde land.

Krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing dus rekening dienen te houden met volgende elementen: het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker.

Dit heeft zij niet gedaan, minstens blijkt dit op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing hoewel zij wel degelijk kennis hadden van deze gegevens aangezien dvz in haar bestreden beslissingen melding maakt van het lopende beroep bij de rrv.

Dit is niet ernstig, redelijk en zorgvuldig gelet op de gevolgen die de beslissing heeft verzoeker.

Zij hebben verzoeker hieromtrent ook niet gehoord.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 13 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt. Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p.17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt een schending voor van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 13 EVRM, van artikel 6.2 en 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat zijn verblijfsstatuut in februari 2014 werd ingetrokken op basis van een onderzoek inzake fraude, waar hij geen inzage in kan krijgen en waaromtrent hij niet werd gehoord. Dit zou een schending zijn van het vermoeden van onschuld en van artikel 6.2 EVRM. In de bestreden beslissing werd niet gemotiveerd omtrent de grieven die werden ingeroepen in het beroep tot nietigverklaring waarvan de verwerende partij kennis zou hebben. Er zouden inmiddels tien maanden verstreken zijn en er zou nog altijd geen antwoord zijn gegeven op het beroep tot nietigverklaring. Hij stelt geen effectief rechtsmiddel te hebben om het eerste bevel aan te vechten. Er werd geen rekening gehouden met het in België verblijvende dochtertje. Hij stelt een procedure te willen opstarten om het dochtertje te erkennen. Door de beslissing zou hij gescheiden worden van zijn dochter en zou er geen vaderschapsonderzoek kunnen gebeuren. Op basis van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had de verwerende partij rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven. Hij verwijt de verwerende partij geen melding te hebben gemaakt van het lopende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2014, waarin werd aangegeven dat verzoeker fraude heeft gepleegd om zich toegang tot het grondgebied te verschaffen, niet voorligt als thans bestreden beslissing. Op de inhoud van voormelde beslissing dient niet te worden ingegaan.

Waar verzoeker thans opnieuw voorhoudt dat hij nog geen inzage heeft gekregen in het dossier m.b.t. het fraudeonderzoek, dient vooreerst gewezen te worden op de op 20 december 2013 opgemaakte pro justitia (oorspronkelijk PV nr. AN.55.LB.181651/2013) wegens valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten, dat zich in het administratief dossier bevindt. De verwerende partij heeft zich gesteund op informatie afkomstig van de lokale recherche van Antwerpen (pv. Nr. AN 55.LB.181651/2013). Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. X van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. X van 8 juli 2009)

Verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing foutief zijn. Hij is niet in staat te weerleggen dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis werd gebracht op 18 oktober 2014 en evenmin dat het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten schorsende werking zou hebben.

Het kan de verwerende partij niet verweten worden dat er nog geen zitting is bepaald m.b.t. voorgaande procedure.

Bovendien gaat verzoeker er met zijn kritiek aan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 8 oktober 2015, bij arrest nr. X, de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, zijnde de behandeling van de vordering tot schorsing gericht tegen de bijlage 13 van 15 februari 2014, inwilligde en verwierp voormelde vordering.

Verzoeker, die melding maakt van een minderjarig Belgisch kind, toont dit op geen enkele wijze aan. Waar hij zelf stelt dat hij zijn kind nog moet erkennen, geeft hij aan dat hij de band met het kind thans niet kan aantonen, waardoor de verwerende partij evenmin verweten kan worden hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk als zou hij niet vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen kunnen zetten om alsnog zijn beweerde kind te erkennen.

Daar het verzoeker is die zich op een schending van artikel 8 EVRM beroept, komt het ook aan hem toe om vooreerst het bestaan van een gezinsleven in België aan te tonen. Verzoeker beperkt zich tot een bewering dat hij een minderjarige dochter heeft, zonder hiervan enig bewijs voor te leggen. Ook werd hiervan geen melding gemaakt in het beroep tot nietigverklaring ingediend op 19 november 2014. Het komt aan verzoeker toe om de verwerende partij een zo precies mogelijk overzicht te geven van zijn gezinsleven, wat hij in casu heeft nagelaten te doen, waardoor een schending van voormelde hogere rechtsnorm niet kan worden weerhouden.

Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting nopens de draagwijdte van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, doch toont niet aan op welke wijze dit artikel zou zijn miskend.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen.

Verzoeker toont in casu niet aan dat er sprake is van een hoger belang van het kind, een gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het verwerpingsarrest in casu van 15 oktober 2015 onder meer dat verzoeker geen gegeven aanbrengt waaruit zou blijken dat hij banden heeft met het kind, dat hij er contact mee onderhoudt en dat hij geen bewijzen voorlegde van een bestaan van een gezinsleven. De Raad oordeelde vervolgens dat niet wordt aangetoond dat het gezinsleven niet elders kan worden verdergezet. De Raad stelde dat een schending van artikel 6 EVRM evenmin kan worden weerhouden.

De middelen zijn ongegrond.”

4.3.1. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de onderdelen a en b gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Enkel onderdeel c is tevens gericht tegen het inreisverbod en wordt hieronder besproken.

4.3.2. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij hier een dochtertje heeft, geboren op 29 januari 2014. Dit houdt volgens hem een schending in van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij in België een dochter heeft, geboren op 29 januari 2014. Door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal hij gescheiden worden van zijn dochter en zal hij geen vaderschapsonderzoek kunnen laten doen om zijn kind te erkennen. Verzoeker zelf is geïntegreerd en ingeburgerd, hij is werkbereid en heeft gewerkt.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoeker voert aan dat hij hier een dochter heeft en dat hij de erkenningsprocedure niet kan opstarten door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten (zoals gezegd is het beroep tegen deze bestreden beslissing onontvankelijk) en van het inreisverbod. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker reeds in zijn verzoekschrift d.d. 17 november 2014 gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2014, melding maakte van het feit dat hij de erkenningsprocedure zou opstarten. In huidig verzoekschrift herhaalt hij dit. De vraag rijst bijgevolg waarom verzoeker in de periode november 2014 tot aan de kennisgeving van de bestreden beslissing op 29 september 2015, geen stappen heeft ondernomen om deze procedure op te starten. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiertoe ruimschoots de gelegenheid heeft had en dat het niet de tenuitvoerlegging van het inreisverbod is, die hem verhindert om deze procedure op te starten. Ter zitting van 6 oktober 2015 (procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid) deelde de advocaat van verzoeker mee dat de procedure inzake erkenning nog niet gestart was omdat verzoeker in illegaal verblijf was. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat een illegaal verblijf niet verhindert dat een erkenningsprocedure wordt opgestart.

Uit stukken die verzoeker heeft voorgelegd op 1 december 2015, blijkt dat op 23 oktober 2015 een notariële akte werd opgesteld waarin verzoeker zijn dochter, geboren op 29 januari 2014, erkent. In dit verband dient enerzijds te worden opgemerkt dat de omstandigheid dat aan verzoeker een inreisverbod werd afgeleverd, hem niet heeft verhindert om alsnog zijn kind te erkennen. Anderzijds dient te worden opgemerkt dat het bestreden inreisverbod dateert van 29 september 2015 en de erkenning van het kind van 23 oktober 2015, zodat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon worden gehouden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

In het kader van artikel 8 van het EVRM wordt er op gewezen dat verzoeker die zich nu in het buitenland bevindt, de opheffing van het inreisverbod kan vragen op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum kan aanvragen met het oog op eventuele gezinshereniging met zijn inmiddels door hem erkende dochter in België.

Verzoeker heeft op 1 december 2015 ook volgende documenten voorgebracht: een niet ondertekend en ongedateerd huurcontract voor de periode 1 januari 2013 – 31 december 2013 op naam van verzoeker en zijn partner, een attest van het kinderdagverblijf van 12 oktober 2015 waarin vermeld wordt dat verzoeker het kind brengt en ophaalt als de moeder moet werken, foto's van de dochter, een vliegticket op naam van verzoeker voor een vlucht van Amsterdam naar Accra, Ghana op 28 mei 2013, foto's van verzoeker in Ghana in het gezelschap van andere personen, getuigenverklaringen, foto's van verzoeker met zijn partner en het kind, een attest van het transitcentrum Caricole dat verzoeker enkele keren bezoek kreeg van zijn partner, een elektronische aanvraag bij de stad Antwerpen waarin de advocaat van verzoeker meldt dat hij een aanvraag gezinshereniging wenst te doen, een automatische ontvangstbevestiging van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen daterend van 9 november 2015 waarin wordt gemeld dat de vraag voor een afspraak goed werd ontvangen en dat geprobeerd wordt om binnen de veertien dagen een antwoord te geven of een afspraak te geven, een brief van de advocaat van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken daterend van 9 november 2015 met de vraag om verzoeker, gelet op de afspraak met de stad Antwerpen, vrij te laten, een antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 november 2015 waarin gemeld wordt dat het aanvragen van een afspraak bij de stad Antwerpen geen juridische basis vormt voor een vrijlating of voor de verhindering van de repatriëring.

Er wordt *in casu* niet uitgesloten dat verzoeker mogelijk een gezinsleven en een privéleven heeft in België.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn gezins- en privéleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezins- en privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker maakt in de inventaris van zijn stukkenbundel ingediend op 1 december 2015 melding van een vliegticket van zijn vriendin naar Ghana, waaruit blijkt dat zijn partner minstens tijdelijk kan terugkeren naar verzoekers land van herkomst. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Verzoeker kan in het buitenland, waar hij zich nu bevindt, de opheffing van het inreisverbod vragen op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvragen met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit het inreisverbod.

Volledigheidshalve wordt hieraan het volgende toegevoegd. Verzoeker werd in 2011 gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur maar in februari 2014 werd hieraan een einde gemaakt omdat verzoeker gebruikt gemaakt had van fraude bij het verkrijgen van dit verblijf. In de mate waarin zou kunnen worden aangenomen (gezien het vroegere legale verblijf van verzoeker) dat er een inmenging is in zijn gezins- en privéleven, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. In de bestreden beslissing wordt er duidelijk op gewezen dat verzoeker indertijd zijn verblijfsrecht verloor omwille van fraude. In de beslissing van 25 februari 2014 wordt in detail beschreven welke fraude verzoeker gebruikt heeft voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Bij arrest nr. X van 8 oktober 2015 wordt de vordering tot schorsing tegen de beslissing van 25 februari 2014 verworpen en bij arrest nr. X van 25 januari 2016 het beroep tot nietigverklaring. Het is niet kennelijk onredelijk en het getuigt niet van een disproportionaliteit dat de verwerende partij de fraude die verzoeker gepleegd heeft, zwaarder laat doorwegen dan de inmiddels opgebouwde integratie en het privéleven. Deze integratie en het privéleven werden opgebouwd tijdens een op fraude gesteund verkregen verblijfsrecht. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat het enkel van toepassing is op beslissingen tot verwijdering. Een inreisverbod houdt geen verwijderingsmaatregel in. Bijgevolg kan dit artikel niet worden aangevoerd inzake een inreisverbod. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4.3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, wordt het volgende opgemerkt.

4.3.4.1. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

4.3.4.2. Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet (bedoeld wordt: 2°). Deze beslissing houdt in dat aan verzoeker gedurende twee jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (*cf.* RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd op grond van het feit dat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het inreisverbod wordt verder gemotiveerd door de vaststelling dat verzoeker geen

gevolg heeft gegeven aan een reeds eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Het nalaten om gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing die op zichzelf reeds inhoudt dat de verzoeker op illegale wijze op het Belgische grondgebied verblijft, is dan ook gegrond op het persoonlijke gedrag van de verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

4.3.4.3. Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de verwerende partij toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

4.3.4.4. Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege verzoeker daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing op 29 september 2015 in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent het opleggen en de duur van dit inreisverbod.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van twee jaar. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot de theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het opleggen van een inreisverbod, terwijl hij nergens aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die een invloed kon hebben op het opleggen van het inreisverbod of de duur ervan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar nu de verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan het eerdere bevel *d.d.* 25 februari 2014 staat *in casu* buiten betwisting en maakt een vaststelling uit die voor eenvoudige constatacie vatbaar is. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Dit onderdeel van het enig middel kan niet tot vernietiging leiden.

4.3.5. Het middel in de mate waarin het gericht is tegen het inreisverbod is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt als *accessorium* van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummer X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer X worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET